

De hamer en het kruis

De hamer en het kruis

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels
Coverontwerp: Gottberg
ISBN: 9789463867672

© Martine Pauwels

1

Ierland, anno 833

Het gebeuk op de grote, houten poort weerklonk als donderslagen. Even zag het er naar uit dat het houten gevaarte hierdoor uit zijn hengsels zou gaan. Op het eerste zicht zag het grote, stenen gebouw er uit als een burcht, maar het was een klooster.

Her en der liepen de monniken zenuwachtig rond. Hoe moesten ze hun hebben en houwen beschermen? Ze wisten dat er duivels uit het noorden het land belaagden en dat hun bezittingen, die ze ondanks hun eed van armoede hadden, deze vreemde plundersaars aantrokken. De kapel bulkte van het goud en zilver, dat deze heidenen niet als heilig beschouwden, maar louter als handelswaarde aanzagen.

Niets was veilig, zelfs de kippen en de schapen in de stallen niet. De monniken probeerden zoveel mogelijk te verbergen voor het te laat was. De tijd drong.

Midden in de chaos stond de abt. Vader Padraig schudde zijn hoofd. Volgens hem had het geen zin om weerstand te bieden. De veiligheid van zijn monniken ging wat hem betrof voor op het vrijwaren van goederen. Broeder Sean, die al min of meer als zijn opvolger was aangeduid, had de mannen in pij al bij elkaar geroepen.

De oude abt schudde zijn hoofd. Zijn witte haren wapperden in de wind rond zijn verrimpelde gezicht. Enkel zijn grote, lichtbruine ogen stonden nog helder. Verdedigen was nutteloos. Hij wist dat de vreemde rovers hun zin zouden krijgen, want dat zijn monniken geen krijgers waren zoals hun tegenstanders.

"Broeders!" bulderde hij opeens.

Iedereen verstomde. De oude man had ondanks zijn leeftijd een vrij luide stem. Hij kon genoeg volume creëren om de aandacht van zijn orde te trekken. Even lieten de monniken niet meer op het gebeuk op de achtergrond, maar op hun abt, die boven het tumult uit klonk.

“Open de poort en laat de vreemdelingen binnen!”

Het bevel deed iedereen versteld staan, maar fel tegen de zin van broeder Sean, die gehuld in zijn bruine pij naast zijn overste kwam staan, liepen er twee mannen naar de poort om ze te ontgrendelen.

“Je weet toch dat graaf Connla nog komt”, siste de monnik van half in de twintig met zijn tanden nog wat op elkaar geklemd tegen zijn overste.

“Die heeft soldaten om zich te verdedigen”, zuchtte de abt, een man van tegen de zeventig. “Laat hem het dan maar oplossen. Hij moet die duivels aanpakken.”

“Ja, maar ze zullen ook de wapens die we voor hem hebben, meenemen.”

“Daar ben ik nog zo zeker niet van.”

Er verscheen een mysterieuze glimlach op het verrimpelde gezicht van de abt. Samen met enkele andere monniken had hij zijn voorzorgen genomen, toen het nieuws dat er schepen uit het noorden de Shannon op gevaren kwamen, hem twee dagen eerder bereikt had.

Hij kende de impulsiviteit van broeder Sean en had enkele andere monniken de opdracht gegeven om de zwaarden die hij voor graaf Connla, de lokale graaf, en tevens ook zijn neefje had klaarliggen, zorgvuldig te verstoppen. Hij wist dat de zoon van zijn broer niet zou lachen als de beloofde wapens er niet waren. Daarom had hij ze op het kerkhof laten begraven bij de overleden monniken van zijn orde. De stenen op de graven werden er als dusdanig terug op gelegd, dat je niet zo verwachten dat er meer dan enkel botten onder lagen.

Dat wist broeder Sean niet, zodat hij zijn mond niet voorbij kon praten. Aan de voet van de heuvel waar het klooster op lag, meerden twee vijandige schepen aan op de Shannon.

De rivier die lang de levensader van het groene eiland was, werd nu gebruikt door plundersaars met vernuftige schepen om hun terreur meer landinwaarts te verspreiden, terwijl ze in oorsprong eerder toesloegen aan de kusten.

Meteen deinsden de monniken achteruit, toen de Vikingen hun domein betraden. Een zeventigtal mannen stormden binnen. De meeste droegen enkel een broek en een tuniek. Ze waren bewapend met bijlen, knuppels en wat ze te pakken gekregen hadden.

Opeens gingen ze opzij, om een soort van erehaag te vormen. Tussen de groepen door kwam een man met een stok in zijn handen naar voor. Hij keek minachtend naar de monniken. Voor de abt was het meteen duidelijk dat hij het religieuze gezag van het heidense gezelschap waarnam.

Plots leek ieders hart even stil te staan, toen achter de vreemde priester een ruiter volgde. Deze man zat in een fraai versierd zadel op een zwarte hengst. Hij was gehuld in een blauwe, linnen tuniek met aan de mouwen en boorden versieringen in fijne gouddraad. Zijn gezicht was grotendeels bedekt door zijn helm, terwijl er een zwaard in de lederen schede aan zijn zijde hing.

Broeder Sean kroop bijna achter de rug van de abt, ook al was die een half hoofd kleiner dan hij. De heidense ruiter boezemde hem angst in. Zijn blik viel hierbij op de fraaie gouden hanger aan diens hals, die een symbool voorstelde dat de monnik met de duivel associeerde.

De ruiter stak zijn arm omhoog en begon iets te roepen in een taal die de geestelijken in pij niet begrepen. Het klonk compleet niet als hun vertrouwde Gaelic. De vreemde

mannen liepen naar alle deuren die ze zagen, openden ze en stormden naar binnen.

De Vikingpriester keek de abt en de monnik voor hem aandachtig aan, waarna hij met een zwaar accent opmerkte: "Als jullie goed meewerken, gaat hier niemand dood. Werken jullie tegen, of houden jullie iets achter, dan slachten we jullie af als vee. Deze tocht is gefinancierd door onze heer Haakon, een invloedrijke jarl. Helaas kon hij zelf niet mee, maar ik zou zijn zoon niet uitdagen."

De man op het paard, die de bevelen gaf, trok zijn aandacht. Nu pas viel het de abt op dat deze nog vrij jong was. Blijkbaar gunde de edelman hem geen blik en had hij de priester, die een beetje Gaelic kende, aangeduid als tolk en woordvoerder.

Reeds enkele minuten nadat de mannen binnen gegaan waren, kwamen er al enkele terug buiten met hun armen vol spullen. In het gebouw hoorden de angstige monniken kletteren en breken. De Vikings deinsden er niet voor terug om de boel te slopen. Alles wat ze bruikbaar achtten, namen ze mee.

Vader Pdraig bleef er kalm bij. De veiligheid van zijn monniken leek hem meer waard dan al het goud en zilver dat hij uit de kapel gedragen zag worden. Het leven van zijn monniken was hem heiliger dan materie, ook al was die gewijd.

De heidense plunderslaars spuwden op zijn God, maar hij had geleerd dat hij zijn vijanden moest vergeven. Dat broeder Sean naast hem stond te koken, negeerde hij. Het was hem niet ontgaan dat deze er zijn missie van maakte om alles en iedereen meteen te willen bekeren.

Volgens de abt was dit niet het geschikte moment voor een religieus debat met de andersdenkenden, die duidelijk kort stonden. Elke vonk die de situatie deed escaleren, zou fataal

zijn. De oude man voelde dat de Vikingen in eerst instantie een buit wensten boven bloed vergieten.

Zijn focus lag terug naar de leider van het gezelschap. Die reed heel de tijd rondjes op zijn indrukwekkende zwarte hengst over het binnenplein van het klooster. Zo hield hij iedereen in de gaten, zowel zijn eigen mannen, als de geestelijken. De abt leidde hieruit af dat de jonge bevelhebber niet graag de controle verloor en op scherp stond.

Alle monniken werden bij elkaar gedreven. Alle gestolen goederen werden op karren geladen. Het geluid van de protesterende schapen die de stal uit gedreven werden, gevolgd door de kakelende kippen, weerklonk weemoedig de oren van de verslagen geestelijken. De dieren werden meegenomen. Alles had waarde. Daarnaast hadden de noordelijke rovers ook knorrende magen, die hen tot deze daden dreven.

Vader Padraig wist niet wat hij van hen moest vinden. Voor hem waren ze demonen in menselijke lichamen, die gebruik maakten van de zwakte ervan. Het kwade had op dat moment de overhand.

Terwijl broeder Sean zich afvroeg wat ze die avond zouden eten en ontzet toekeek toen de vaten wijn uit de kelder gerold werden, straalde de abt een mysterieuze kalmte uit, die de rest van zijn orde beïnvloedde om zich ook in te houden. Dat hij inwendig tot God bad en zich afvroeg of deze wel luisterde, wilde hij niet laten merken.

De tijd duurde een eeuwigheid voor de monniken, die op het binnenplein verzameld stonden, terwijl de Vikings hun klooster leeg haalde. Uiteindelijk vertrokken de noorderlingen met een rijkelijke buit. De monniken staarden hen na. Hun leven was gespaard, dus was er nog hoop.

“God heeft het gezien”, zei de abt, toen hij binnen de ravage aanschouwde.

De verslagenheid van de monniken was groot. Elders was men opgewekt. De Vikings wisten niet wat eerst van hun volgepakte karren te laden. De buit was omvangrijk. De sfeer in het kamp was vrolijk. De mannen keken er naar uit terug een goede maaltijd achter de kiezen te krijgen.

Omringd door euforie, stapte de jonge leider van zijn paard en zette zijn helm af, omdat hij het gevoel kreeg dat de zon die er op scheen, stilaan zijn hersenen begon te koken. Ierland was iets warmer dan zijn thuisland. Hij had zelfs zijn rijkelijk versierde wollen overhemd uitgelaten, omdat het zweet nu al van zijn voorhoofd droop. De inspanning van het rijden deed hem extra puffen.

“Je vader zal tevreden zijn”, hoorde hij iemand achter hem zeggen.

Die stem herkende hij uit de duizenden. Geamuseerd draaide hij zich om en zag een andere jongeman staan, die hem een vriendelijke glimlach toewierp.

“Gunnar, mag ik je een gunst vragen?”, vroeg hij.

Gunnar knikte. Hij en de zoon van de jarl waren beste vrienden van al zo lang ze zich konden herinneren. De man van rond de twintig keek de andere jongeman aan. Zijn lange, krullende bruine haren plakten zowat tegen zijn hoofd. Die van zijn vriend waren sluijk en goudblond.

“Wolf, je mag me vragen wat je wil, maar als het over je zus gaat ...”

Nu lag Wolf ver in een deuk.

“Nee, geen details!” grinnikte hij. “Ik wil je enkel vragen of je Snorri en Thorvald in de gaten kan houden. Hen wil ik straks mee op het langschip en niet op de knarr. Als ik die twee daar laat, heeft mijn vader straks geen wijn meer.”

Gunnar beet op zijn lip. Ongemerkt keek hij naar twee mannen van tegen de veertig. Ze stonden tussen de rest van het gezelschap tegen elkaar te praten.

“En jij?” vroeg Gunnar spontaan.

Wolf staaarde zijn vriend even aan. De blik in zijn blauwe ogen kon staalhard zijn en mannen doen huiveren, maar Gunnar kende hem op een andere manier. Hij was de enige van het gezelschap die niet opzij ging voor de zoon van de jarl.

“Ik ga nog even de buurt verkennen. Dan kan Loki zijn benen nog eens strekken, voor hij terug vastzit op het schip”, antwoordde Wolf.

“Je neemt hem mee op het langschip?”

“Natuurlijk, tussen die schapen op de knarr gaat hij gek worden. Daarnaast is zijn stront opruimen een leuke taak voor onze twee mispunten.”

Het was Gunnar niet ontgaan dat Wolf de twee mannen die zijn vader wilden uitdagen, niet vertrouwde. Eerlijk gezegd moest Gunnar ook niet veel van Snorri en Thorvald weten. Het waren amokmakers, die hun jaloezie omwille van de rijkdom van hun jarl niet onder stoelen of banken konden steken. Ze straalden ze gewoon uit. Wolf voelde aan dat ze door het feit dat hij jonger was, zijn gezag wilden ondermijnen. Hij wist dat wat ze in zijn gezicht zeiden en wat ze achter zijn rug roddelden, twee verschillende dingen waren.

Hoofdschuddend besloot hij de twee mannen te negeren en stapte op zijn paard, waarna hij zijn helm terug opzette, om potentiële tegenstanders af te schrikken. De jongeman was pas negentien, maar liet zich niet kennen. Zijn grootste wens was een waardige opvolger te zijn voor zijn vader en om zich te bewijzen, zodat hij die later kon vergezellen aan de zijde van Odin in Walhalla.

Vader Pdraig wist dat graaf Connla niet goed gezind zou zijn met de plundering van het klooster. Hij verwachtte zijn neefje, die tevens de lokale graaf was. Het leek hem meer diens taak om de gestolen goederen terug te proberen halen.

Het gezelschap van graaf Connla naderde het klooster. Iemand werd ongeduldig. Hoofdschuddend moest de graaf vaststellen dat zijn vijftienjarige dochter er niet van gediend was om in een koets te zitten. Ze was zelf een goede ruiter en reed samen met haar vader en haar broer mee op haar witte merrie.

“Ik zie het klooster!” riep ze geamuseerd, waarna ze haar paard extra aanspoorde.

Nog voor graaf Connla iets tegen zijn dochter kon zeggen, was ze er in volle galop vandoor.

“Die gaat vader Pdraig al vertellen dat we er zijn”, morde haar achttienjarige broer, een eerder tener gebouwd kerel, die dezelfde roodbruine krullen had als zijn vader en zusje.

“Laat haar,” zei graaf Connla, die geen idee had wat er in de abdij gebeurd was en dat de plundersaars nog in de buurt waren.

Onbezorgd stevende het tienermeisje in het zadel op het klooster af. Ze vond het prettig om de rest van haar gezelschap de loef af te steken. Ze reed rond een heuvel, toen ze opeens in de verte twee schepen zag liggen. Rond de vaartuigen heerste een grote bedrijvigheid. Vreemde mannen liepen op en af om spullen aan boord te dragen.

Meteen staakte ze haar galop en ging verder in looppas. Er klopte iets niet. Ze observeerde de mannen bij de schepen. Gelukkig zagen ze haar niet, want ze was nog deels achter de heuvel.

Haar hart sloeg opeens over, toen het tot haar doordrong dat het heidenen uit het noorden waren en dat de spullen die ze

inlaadden, afkomstig waren uit het klooster waar haar vader met zijn leger naar op weg was om nieuwe wapens op te halen.

Ze had verhalen gehoord van die gruwelijke duivels, maar had ze zelf nog nooit gezien. Ze zagen er, nu ze hen vanaf een veilige afstand observeerde, vrij menselijk uit. Had vader Pdraig haar nooit gewaarschuwd dat de duivel zich meestal voordeed als een stralende engel?

Meteen wilde ze rechtsomkeer maken, om haar vader te verwittigen, toen ze hoeven achter haar hoorde. Even dacht ze dat haar broer haar gevolgd was, maar nu keek ze regelrecht in twee helderblauwe ogen, die gevangen leken in een gezicht dat grotendeels bedekt was door een stalen helm.

De andere ruiter zat op een zwart paard. Hij observeerde haar en zij hem. Vanonder zijn helm kwamen lange, goudblonde lokken. Het was waar. De duivel leek op een engel. Dat was de enige conclusie die het meisje kon trekken, toen het oogcontact tot haar door begon te dringen. Ergens leek het haar onmogelijk zich los te rukken van de intrigerende blik in de blauwe ogen van de ruiter over haar. Betoverde hij haar?

Het contrast kon niet groter zijn. Zij zat op haar witte rijdier, gehuld in een lichtgroene onderjurk met een fraaie, iets donkerdere jurk, die met zilveren broches bij elkaar gehouden werd. Hij zat op een zwarte hengst, gehuld in een blauwe tuniek, die versierd was met fraaie boorden, geborduurd in gouddraad.

“Wie ben jij?” vroeg ze.

Ze wilde haar angst niet laten zien, al trilde ze als een riet.

Zijn ogen, die haar niet los lieten, leken groter te worden binnen de omkadering van zijn helm. Hij verstond haar niet. Het drong niet meteen tot haar door.

Ze besloot de moed niet te laten zakken en verklaarde: "Ik ben Fiona, dochter van graaf Connla. Als mij iets overkomt, zal het je berouwen."

Nog steeds kwam er geen antwoord. De man voor haar kon enkel vaststellen dat ze van afkomst zijn gelijke was, maar haar taal klonk hem vreemd in de oren. Hij had compleet geen idee wat ze hem duidelijk wilde maken.

Wolf dacht na. Wat moest hij met haar aanvangen? Ze was duidelijk niet het type dat hij zomaar als slavin kon meenemen. Haar fijn gesmeden, zilveren juwelen bewezen dat ze gemist zou worden. Opeens kreeg hij een ingeving.

Geen idee hoe ze een jarl hier noemen, maar haar vader ziet er zeker even rijk uit als de mijne. Als vrouwen hier evenveel waard zijn als bij ons, denk ik dat ze wat kan opbrengen als gijzelaar.

De jonge Viking had nu zijn plan met haar klaar. Alleen moest hij haar nu mee krijgen en veilig houden voor zijn mannen. Als haar vader veel zilver wilde neertellen om haar terug te krijgen, kon hij dat beter heelhuids doen.

Fiona hoopte hem voorbij te rijden, maar hij greep plots de teugels van haar paard, dat hierdoor verward steigerde en haar op de grond gooide. Wolf liet het dier los. Hij besloot de merrie te laten lopen. Een paard mocht zeer waardevol zijn, het leek hem geen goed idee om met twee van deze kostbare dieren op één schip te zitten.

Verwonderd kroop Fiona recht. Wolf wilde vooral niet laten merken dat hij opgelucht was dat ze niets mankeerde, op de grasmvlekken op haar jurk na, die gelukkig minder opvielen door de kleur van het gewaad. Het trof hem dat die goed bij die van haar ogen paste.

Het laatste wat hij wilde, was haar aantrekkelijk vinden, maar hij moest toegeven dat ze iets had. Ze was te hard uit haar

lood geslagen toen ze haar merrie er vandoor zag gaan, om tegen te sputteren toen hij haar mee op zijn paard trok.

Graaf Connla en zijn gezelschap waren aan de andere kant van de heuvel nog onwetend over de voorbije gebeurtenissen. Zijn zoon kreeg een akelig voor gevoel en beet op zijn tanden, toen hij opeens de witte merrie van zijn zusje zag komen aandraven.

Op dat moment kwam het klooster dicht genoeg om als gast herkend te worden. Voor de graaf en zijn leger werd het nu duidelijk dat er iemand met minder fraaie intenties de monniken vlak voor hun komst bezocht had.

De vraag bleef waar Fiona was. Net toen haar broer Rowan zijn paard de sporen wilde geven om zijn zus te zoeken, kwam vader Pdraig naar buiten.

“Die plunders uit het noorden zijn nog in de buurt!” waarschuwde de priester.

De graaf en zijn zoon keken elkaar even aan. Waar was Fiona? Haar nu gaan zoeken, kon tot een gewapend conflict leiden.

Nog nooit had de graaf, een man van rond de veertig, zich zo slecht gevoeld. Elke beslissing die hij nu nam, kon fataal eindigen. Zijn mannen waren misschien beter bewapend dan de horde plunderende Vikings, maar zijn dochter hing er ergens rond. Haar veiligheid was voor hem het belangrijkste. Hij kende Fiona en was er zeker van dat ze zou laten weten dat ze veilig was. Gezien elk spoor van haar ontbrak, besloot Connla dat de plunders uit het noorden haar hadden.

Zijn ergste nachtmerrie was dat ze als slavin meegenomen zou worden. Hij wilde niet weten tot wat die mannen in staat waren, want hij had genoeg gruwelverhalen gehoord om zijn maag te doen keren.

Hij keek even naar Rowan, die op zijn paard zat te koken van woede. De jongeman voelde zich in staat om in zijn eentje een heel leger tegenstanders af te slachten om zijn zusje terug te halen. Zijn verstand meldde hem echter dat dit geen realistische gedachte was. De tegenstand was te groot om het alleen aan te kunnen.

Zijn vader had twintig goed uitgeruste soldaten. Aan de andere kant moesten er volgens vader Padraig, die hen tegemoet liep, ongeveer tachtig man zijn. Ze waren minder goed uitgerust, maar bereid om te vechten tot elke prijs.

Connla volgde de abt, die hij eerder als hoedanigheid van oom aansprak, mee naar binnen. Er restte hem geen andere keuze dan wachten op nieuws over Fiona. Hij hoopte dat de Noormannen iets zouden laten weten, als ze zijn dochter hadden. Zou hij haar nog levend terugzien?

2

Fiona besloot te zwijgen. Het drong tot haar door dat de jongeman waar ze bij in het zadel zat, haar toch niet verstond. Heel de weg spraken ze geen woord, maar toch kon ze opmaken dat haar ontvoerder niet veel ouder was als zijzelf. Ze gokte dat hij ongeveer even oud als haar broer was.

Ergens hoopte ze dat Rowan, wetende dat hij een heethoofd was, geen domme dingen zou doen. Ze had gehoord wat de barbaren uit het noorden konden aanrichten. Inwendig begon ze te bidden. Alleen begon ze zich af te vragen waarvoor ze bad. De mannen die voor haar opdoemden, waren allemaal afvallig voor haar God. Ze gaven er geen moer om en hadden hun heidense goden.

Daarnaast was er nog iets dat ze probeerde te negeren. Eigenlijk was ze helemaal niet bang. Ze voelde zich eerder veilig en geborgen bij de noorderling die haar stevig tegen zich aan in het zadel hield. Ze kon rijden. Hij merkte dat, maar wilde zeker zijn dat ze niet zou ontsnappen.

Geen haar op haar hoofd dacht daar aan. Ze had geen zin om van een dravend paard te springen. Dat leek haar gevaarlijker dan bij de vreemde ruiter te blijven. Doordat ze met haar rug tegen hem aan zat, kon ze zijn ogen eindelijk loslaten.

Toch leek het weinig zin te hebben. Ze ervoer het als aangenaam om zijn lichaamswarmte tegen zich te voelen. Door zijn tuniek werd ze het spannen van zijn spieren gewaar. Hij was duidelijk getraind.

Was hij een duivelse verleiding, die er op uit was haar mee te voeren naar de hel? Het begon haar op te vallen dat ze zweette, maar niet alleen van het warme late lenteweer. Het meisje had geen idee wat haar overkwam.

Nee, Fiona, nee! Denk er niet aan. God, wat overkomt me hier? Ik mag hem niet aantrekkelijk vinden. Ik ken niet eens zijn naam. Als hij die helm afzet, hoop ik er anders over te denken.

Wolf merkte dat het meisje weinig weerstand bood. Ergens was hij opgelucht dat hij neerkeek op haar roodbruine krullen, die als lange vlechten over haar rug hingen, want hij was evengoed van slag door haar groene ogen, die gif leken te spuiten, toen ze hem voor het eerst zag, maar geleidelijk aan milder werden.

Haar huid was eerder bleek. Hij probeerde vooral niet aan haar met zomersproeten bezaaide wipneus te denken. Ze was even vreemd voor hem als hij voor haar. Zijn voornaamste bekommernis op dat moment was zorgen dat de gijzeling vlot verliep en dat de vergoeding zonder al te veel problemen binnen zou komen.

Hoeveel kilo zilver was ze waard? Het drong tot hem door dat hij gewend was dat slaven en vee een prijs hadden, maar op Fiona een prijs plakken, begon hem moeilijk te vallen. Wat bezielde hem om dat meisje mee te nemen in het hol van de leeuw?

Connla en Rowan zagen hun grootste angst waarheid worden, toen ze vaststelden dat Fiona hen niet opwachtte in het klooster. Toen haar paard alleen kwam aandraven, vervloog hun laatste hoop. De elegante, witte merrie was nog gezadeld, alsof Fiona onzichtbaar geworden was op haar rug. Alleen wisten haar vader en broer dat dit niet het geval was.

Even wilde Connla aannemen dat enkele onhandige monniken het dier hadden laten ontsnappen, toen ze zijn dochter hielpen bij het afstijgen. Nu was het duidelijk dat ze Fiona niet gezien hadden.

Met neerhangend hoofd liet hij zich op een bankje zakken, dat opnieuw rechtgezet was, maar wankelde onder zijn gewicht. De grote meerderheid van de meubelen van het klooster waren stukgeslagen in de korte tijd dat de raid duurde.

Graaf Connla voelde zich verslagen. De laatste keer dat hij zich zo gedeprimeerd voelde, was toen zijn vrouw stierf bij de geboorte van Fiona. Hij probeerde het te begrijpen. Het lukte niet. Zijn blik ging naar het gebroken kruisbeeld dat aan zijn voeten lag. Het maakte er zijn humeur niet beter op.

De onthoofde Jezus op zijn versplinterde kruis deed de moed in zijn schoenen zakken. Het gebroken beeld werd even een projectie van zichzelf. Hij sloeg zijn handen bij elkaar en probeerde te bidden, maar kreeg het gevoel dat God doof was. Heel zijn leven had hij geloofd in de Heilige Vader in de hemel. Nu brak er iets in hem. Waarom hadden ze naast zijn vrouw, nu ook nog zijn dochter van hem afgenomen? Fiona was de enige die hem overeind hield om die fatale dag toen ze geboren werd het hoofd te bieden.

Hij keek op naar vader Pdraig, die hem in de gaten hield. De oude abt begreep zijn neefje. Hij verstond de worsteling met zijn geloof. Ergens gaf de kloosteroverste niet graag toe, dat hij het zelf ook niet meer wist. Die dag leek het voor hem alsof de duivel gewonnen had, terwijl God machteloos stond toe te kijken.

Hij twijfelde niet aan het bestaan van God, maar wel aan diens motieven om mensen zulke zware beproevingen op te leggen. Ondertussen bleef het beeld van de heidense priester, die als tolk voor hem gestaan had, hem achtervolgen.

Deze man was volledig van God los, maar straalde toch iets uit. Zijn geloof was echt en oprecht, in iets dat de abt eerder als anders, dan als kwaad kon aanzien. Toch dwong God hem om anders als slecht te aanzien. God was goed en iemand die

door iets anders dan Hem bezielde was, kon onmogelijk goed zijn.

Waarom hadden de heidenen anders zonder morren kruisbeelden vernield? Hun goden waren demonen van het kwade. Het enige excuus dat ze volgens de oude abt hadden, was dat ze dit niet inzagen en dat ze door de duivel misleid waren.

De oude man wilde alles, behalve toegeven aan haat en wanhoop, omdat dit volgens hem gevoelens waren, die echt ingegeven waren door het kwade. Voor angst had hij het antwoord nog niet gevonden.

De joelende mannen deden Fiona bijna in elkaar krimpen. Onbewust kroop ze nog dichtert tegen haar mysterieuze ontvoerder aan. Ze voelde de drang om hem beter te leren kennen. Kon ze zijn naam maar al te weten komen.

Wat bezielde me? Hij is hoogst waarschijnlijk een verleiding waar ik niet aan kan weerstaan, maar ze voelt niet slecht aan. Blijkbaar neemt hij het toch voor mij op.

Wolf begreep dat zijn mannen opgehitst waren, toen hij met het meisje in het kamp arriveerde. Hij had geen zin om haar aan de opgefokte meute over te laten. Ze was voor hem veel te kostbaar geworden en niet alleen in zilverwaarde, al probeerde hij dat laatste te ontkennen.

"Dit is geen slavin!" bulderde hij.

Zijn stem deed iedereen verstommen, ook Fiona een beetje. Het was de eerste keer dat ze hem hoorde spreken. Ze verstond er geen woord van, maar zijn indrukwekkende bariton had haar aandacht getrokken.

"Dit is de dochter van een rijke man zoals mijn vader", ging Wolf verder, terwijl hij van zijn paard stapte, waarna hij Fiona mee op de begane grond hielp.